

Weinig voorspellends of verklarends

Een antwoord op de constructie-afhankelijke morfologie van Booij

Marijke De Belder en Marjo van Koppen *

Abstract

In this article the authors discuss the chapter *Construction-dependent morphology* in the monograph by Geert Booij. The discussed chapter hypothesizes that etymological remnants of case marking function as construction markers in contemporary Dutch. The claim is illustrated by means of possessive NPs, partitive phrases, collective PPs, idiomatic PPs and approximative PPs. The authors discuss some lacunae in the descriptive and explanatory adequacy of this approach. Moreover, they point out that Booij's discussion falls short of predictive power.

Key words

Geert Booij, construction grammar, morphology, genitive, possessive NPs, partitive phrases, collective PPs, idiomatic PPs, approximative PPs.

1 Inleiding

Het negende hoofdstuk *Construction-dependent morphology* uit het boek *Construction morphology* van Booij handelt over taalverandering. Booij beargumenteert hierin dat restanten van flectie uit vroegere taalstadia geherinterpreteerd kunnen worden als markeerders van constructies. Hij illustreert deze stelling aan de hand van de onderstaande constructies. De linkerkolom toont telkens een voorbeeld, de rechterkolom geeft de naam weer die Booij aan de desbetreffende constructie geeft.

(1) Jans hoed	de definitieve -s-constructie
(2) iets lekkers	de partitieve -s-constructie

---

* Het postadres van beide auteurs is Trans 10, 3512JK Utrecht. De e-mailadressen zijn respectievelijk m.n.r.debelder@uu.nl en j.m.vankoppen@uu.nl.

(3) tot bloedens toe	het constructionele idioom met een -s
(4) met z'n tweeën	de collectieve <i>-en</i> -constructie
(5) na zevenen	de approximatieve <i>-en</i> -constructie

De -s'en en -en'en in de bovenstaande constructies zijn overblijfselen van vroegere naamvalsmarkeringen. Booij betoogt dat ze in het hedendaagse Nederlands functioneren als de markeerders van de genoemde constructies.

In deze bijdrage nemen we Booij's stelling nader onder de loep. In de volgende paragraaf richten we onze aandacht op de hoofdstelling van het hoofdstuk, namelijk het idee dat we affixen hebben overgeërfd die constructieafhankelijk geworden zijn. Daarna wijden we telkens een paragraaf aan elke constructie die we hierboven opgesomd hebben. De collectieve en approximatieve *-en*-constructies nemen we samen in één paragraaf omdat Booij dit ook doet. Voor elke constructie bespreken we de descriptieve en verklarende adequaatheid van Booij's voorstel.

2 Morfologie kan constructieafhankelijk zijn

Booij stelt dat vroegere casusmarkeringen in het Nederlands gerecycleerd werden als constructiemarkeerders. Hieronder bespreken we vier problemen en open vragen bij deze stelling.

Het is ten eerste niet duidelijk volgens welke regelmatigheden een flectierestant geherinterpreteerd wordt. De vraag rijst welke overblijfselen een goede kans maken constructiemarkeerders te worden en welke waarschijnlijk verloren gaan. Waarom houden we net de constructies in (1)-(5) over en niet, bijvoorbeeld, een accusatiefflectie om de kostprijs van iets uit te drukken (zie Hogenhout-Mulder 1983: 44 over de accusatief voor prijsmarkeringen in het Middelnederlands)? Kortom, is het mechanisme van taalverandering dat Booij voorstelt voorspelbaar? Het valt verder erg op dat van de vier Middelnederlandse naamvalsuitgangen (*-e*, *-en*, *-s* en *-er*) er slechts twee systematisch opduiken in de constructies, namelijk *-s* en *-en*. Als die uitgangen in het huidige Nederlands de vormgevers van constructies zijn, zien wij geen *a priori* reden voor deze geobserveerde zuinigheid. Het zou wellicht meer in de lijn der verwachting hebben gelegen om per constructie een apart stukje morfologie te bewaren. Kortom, we krijgen geen inzicht in de wetmatigheden van het voorgestelde taalveranderingsmechanisme.

Ons tweede punt sluit hier nauw bij aan. In Booij's benadering is er geen enkele relatie tussen bijvoorbeeld de *-s* in de definitieve *-s* constructie en in de partitiefconstructie. Beide constructies hebben toevallig dezelfde genitiefuitgang bewaard. Er is dus geen verband tussen beide *-s*'en buiten de etymologie om. De minimale hypothese is echter dat affixen met dezelfde vorm ook dezelfde functie hebben. Als je in verschillende constructies telkens affixen met een gelijke vorm ziet, is de nulaanname dat ze ook daadwerkelijk steeds hetzelfde affix zijn. Zulke analyses zijn overigens ook voorhanden voor de constructies onder discussie. Corver (2007a), bijvoorbeeld, beargumenteert dat de *-s* in de hierboven genoemde constructies met een *-s* (alsmede in enkele andere constructies) een schijnlidwoord is dat functioneert als een koppellement in het nominale domein (en dus niet als een markeerder van definitieid). Deze alternatieve benadering wordt jammer genoeg niet door Booij besproken.

In de vorige alinea hebben we erop gewezen dat er in Booij's visie geen enkel verband bestaat tussen vormelijk gelijke affixen in verschillende constructies. Hetzelfde gaat natuurlijk ook op voor constructies onderling. Dit is ons derde punt. Constructies zijn onafhankelijk van elkaar opgeslagen in het lexicon. Derivatieve relaties tussen verschillende constructies zijn dan ook uitgesloten. Het constructiemodel maakt daarom de sterke voorspelling dat men nooit dergelijke derivatieve relaties kan herkennen. Op dit punt verschilt het constructiemodel nadrukkelijk van andere formele kaders, zoals het generatief theoretische kader van Chomsky, waarin telkens weer is aangetoond dat constructies derivatief aan elkaar gerelateerd zijn.¹ Booij's voorspelling is waarschijnlijk te sterk. Op dit punt komen we later nog terug (zie paragraaf 3 en 5).

Ons vierde en laatste punt betreft de modulariteit van het model. Constructies liggen opgeslagen in het lexicon. Ze bevatten vaste onderdelen, zoals de bovenvermelde affixen, en in te vullen variabelen. In het constructionele idioom *tot bloedens toe*, bijvoorbeeld, ligt alles vast, behalve de precieze keuze voor de infinitief. Op de plaats van de infinitief staat een variabele die later ingevuld wordt. Het werd ons niet duidelijk in welke module die variabele ingevuld wordt. Is dit een lexicaal, een morfologisch of een syntactisch proces? Het is ons verder in het algemeen onduidelijk of constructies begrepen moeten worden als afgewerkte, opake

---

¹ In dit kader wordt bijvoorbeeld aangetoond dat zinnen in de lijdende vorm door middel van verplaatsing afgeleid zijn van zinnen in de actieve vorm.

blokken die -net als woorden- als geheel opgeslagen zijn in het lexicon en daardoor ontoegankelijk zijn voor syntactische operaties. Dit zou problematisch zijn: de syntaxis lijkt constructies vlot te kunnen manipuleren. Ook hierop komen we later terug (zie paragraaf 3 en 5).

Kortom, Booij's benadering roept vragen op rond de voorspelbaarheid van wat al dan niet tot de mogelijkheden van taalverandering behoort en rond de samenhang van affixen en constructies onderling. Daarnaast is het onduidelijk of de syntaxis kan interageren met constructies.

3 De definitieve -s-constructie

Booij beschrijft possessieve constituenten met een -s zoals in (6) als een constructie, die hij de definitieve -s-constructie noemt.

- (6) a. professor Curies tragische dood
b. niemands schuld
c. mijn moeders carrière

Hij beschrijft de constructie als volgt (Booij 2010:221, zijn voorbeeld (18)):

- (7) $[[\dots [X-s]_{NP_i} \dots N_j]_{NP_k} \leftrightarrow [the \dots N_j \text{ of } NP_i]_k$

NP_i has one of the following forms:

- (i) a (simplex or complex) proper name, or a coordination of instances of such expression.
(ii) a quantifying (pro)noun denoting human beings
(iii) nouns that can function as forms of address, optionally preceded by a possessive pronoun
(iv) (substandard): NPs that denote human beings

Het linkerdeel van de constructie geeft de vorm van de constructie, het rechterdeel maakt duidelijk welke betekenis aan deze vorm verbonden wordt. De variabele x staat voor de stam van de linkersubstantief in de constructie.

Op Booij's beschrijving van de definitieve -s-constructie valt een en ander af te dingen. Hieronder presenteren we twee empirische en vier theoretische opmerkingen.

Het eerste empirische punt betreft de definietheid van de constructie. Booij geeft aan dat de betekenis van de definiete *-s*-constructie steeds definiet is. Dit doet hij onder andere door middel van het definiet lidwoord *the* in het semantische deel van de constructie op te nemen. Het is echter niet zo dat deze constructie steevast definiet is; de bepaaldheid varieert naargelang de bepaaldheid van de possessor. Vergelijk de onderstaande voorbeelden.

(8) Mathildes auto

(9) iemands auto

Voorbeeld (8) is inderdaad definiet. Dit kunnen we concluderen uit de ongrammaticaliteit van existentiële constructie in (10).

(10) * Er staat Mathildes auto fout geparkeerd.

Dezelfde test in (11) toont echter aan dat (9) indefiniet is.

(11) Er staat iemands auto fout geparkeerd.

De bepaaldheid van de constituent is toe te schrijven aan de bepaaldheid van de possessor. Eigennamen zijn definiet (zie (12)). Het onbepaalde voornaamwoord *iemand* daarentegen is indefiniet, zoals (13) aantoont.

(12) * Er ligt Mathilde op de sofa.

(13) Er ligt iemand op de sofa.

Een tweede empirisch punt betreft Booij's observatie onder (ii) dat de NP_i een kwantificerend voornaamwoord dat naar mensen verwijst, kan zijn. Sommige onbepaalde voornaamwoorden kunnen inderdaad deze rol vervullen, zoals (6)b en (9) illustreren. Het is echter niet zo dat zomaar elk kwantificerend voornaamwoord in de constructie toegelaten is. (14) toont aan dat *sommigen* bijvoorbeeld uitgesloten is.

(14) * sommigens brutaliteit

Booij's beschrijving is dus niet volledig descriptief adequaat op dit punt. Het contrast tussen (9) en (14) roept echter ook vragen op: waarom is *iemand* beter in deze constructie dan *sommigen*? Dergelijke vragen blijven onbeantwoord in Booij's benadering.

In wat volgt willen we nog vier theoretische punten bespreken betreffende de definiëte *-s*-constructie. Het eerste punt betreft de complexe eigennamen. Onder (i) geeft Booij aan dat complexe eigennamen als NP_i gebruikt kunnen worden. Met complexe eigennamen bedoelt hij constituenten zoals *Geert Booij* en *koningin Beatrix*. Het is ons niet duidelijk wat het statuut van zo'n complexe eigenaam is. Is dat zelf ook een constructie? En kan een constructie dan middenin een andere constructie gevoegd worden in de syntactische derivatie? Of moeten we zo'n complexe eigenaam eerder als een reguliere syntactische constituent beschouwen? Als dat het geval is, hoe ziet de derivatie van de structuur er dan uit? Booij laat dergelijke zaken in het midden.

Het tweede theoretische punt betreft het grotere plaatje in (7). Booij somt op welke vormen de NP die de possessor uitdrukt, kan aannemen. De groep lijkt een willekeurige lijst. De vraag is of deze groep op de één of andere manier een natuurlijke klasse vormt. Het is bijvoorbeeld een relevante vraag waarom (9) beter is dan (14). Zulke vragen komen echter niet aan bod in dit hoofdstuk, waardoor de benadering onbevredigend is.

In de inleiding haalden we al aan dat het onduidelijk is of de syntaxis toegang heeft tot de interne structuur van constructies in Booij's model. Het derde punt dat we willen bespreken gaat precies hierover. De syntaxis kan namelijk duidelijk aan de slag met de definiëte *-s*-constructie. De constructie laat bijvoorbeeld ellipsis toe. De volgende voorbeelden illustreren dit. (15) is de geëlideerde versie van (16).

- (15) Mijn moeders en mijn vaders vader kunnen het uitstekend met elkaar vinden.
(16) Mijn moeders **vader** en mijn vaders vader kunnen het uitstekend met elkaar vinden.

Ellipsis is een syntactisch proces (zie bijvoorbeeld Lobeck 1995, Kester 1996). Deze voorbeelden maken daarom duidelijk dat de syntaxis toegang heeft tot de interne structuur van constructies. Booij laat interacties tussen de syntaxis en de constructies volledig onbesproken. Het is niet duidelijk of hij voorspelt of zulke

wisselwerkingen mogelijk zijn. Als hij ze tot de mogelijkheden rekent, is het niet duidelijk hoe ze precies in het werk gaan.

Een laatste punt van kritiek betreft de relaties tussen verschillende constructies. Zoals we al in paragraaf 2 hierboven aangaven, zijn constructies als zodanig opgeslagen. Er bestaat dus niet zoiets als een derivatieve of analytische relatie tussen twee constructies. Kayne (1994) heeft echter aangetoond dat de Engelse constructies *John's book* en *a book of John's* derivatieve aan elkaar gerelateerd zijn: sterker nog de laatste constructie is een afgeleide van de eerste. In het Standaardnederlands is de laatste constructie natuurlijk niet aanwezig, maar zoals Corver (2007b) laat zien komt die wel voor in enkele dialecten van het Nederlands. Hij laat zien dat de definitieve *-s*-constructie en de constructies van het type *een boek van Jans* met een en dezelfde analyse kunnen worden verklaard. Dit type relaties tussen constructies gaat verloren in de constructiegrammatica die Booij aanhangt, wat in onze visie geen recht doet aan de systematiek van het taalsysteem.

In deze paragraaf hebben we gewezen op enkele empirische en theoretische tekortkomingen in Booijs benadering van de definitieve *-s*-constructie. We hebben erop gewezen dat de constructie niet *per se* definitief hoeft te zijn; de definitiefheid van de possessor bepaalt de definitiefheid van het geheel. Verder is het niet zo dat eender welke kwantificerend voornaamwoord de rol van possessor kan vervullen. Vanuit theoretisch oogpunt werd het ons niet duidelijk hoe complexe eigennamen in de constructie ingevoegd worden, of de mogelijke possessors een natuurlijke klasse vormen, of Booij voorspelt dat de syntaxis kan interageren met de constructies en hoe Booij onderlinge relaties tussen constructies zou behandelen.

4 De partitieve *-s*-constructie

Booij noemt de data in (17) en (18) de partitieve *-s*-constructie.

(17) iets stouts

(18) een heleboel lekkers

Hij beschrijft de constructie als volgt (Booij 2010:227, zijn voorbeeld (30)):

(19) $[NP_i [\dots [X-S]_A]_{AP_j}]_{NPK} \leftrightarrow [Quantity_i \text{ with Property}_j]_k$

In de constructie in (19) staat de x voor een open plek voor een adjectivale stam. Bij deze constructie merkt Booij een aantal zaken op. Hij geeft aan dat de NP_i voor een kwantificeerder staat. Het is inderdaad correct dat op deze positie een dergelijke nominale groep behoort te staan, zoals in (20).

(20) alle goeds

De beschrijving is echter nogal vaag. (21) toont dat niet zomaar elke nominale kwantificeerder deze rol kan vervullen.

(21) * alles goeds

Booij's beschrijving is dus niet erg precies. Bovendien kan men zich afvragen of het contrast tussen (20) en (21) op een toevallige conventie berust of een syntactische oorzaak heeft. Opnieuw schiet de constructie tekort in verklarende adequaatheid.

4 Het constructionele idioom met een -s

Met de naam *constructioneel idioom met een -s* verwijst Booij naar voorbeelden zoals in (22).

- (22) a. tot braken(s) (aan) toe
b. tot walgen(s) (aan) toe
c. tot sterven(s) (aan) toe

Hij beschrijft de constructie als volgt:

(23) [*tot* [V-inf-(s)]_{Ni}]_{PP} (*aan*) *toe*]_{PPj} ↔ [in a manner leading to SEM_i]_j

Wat Booij nalaat te vermelden, is dat elke infinitief die in deze constructie aanvaardbaar is naar een lichamelijke of emotionele reactie verwijst. Dat is nochtans koren op zijn molen; het lijkt typisch te zijn voor data die als constructies geanalyseerd worden dat de variabelen erin beperkt zijn tot bepaalde semantische klassen (zie bijvoorbeeld (7)).

In de inleiding wezen we erop dat er in Booij's benadering geen plaats is om relaties tussen constructies te veronderstellen. Booij merkt op dat er een parallelle constructie bestaat met nomina met het affix *-ing* (zie Booij 2010:230, zijn voorbeeld 38b). Beschouw de volgende data:

- (24) a. tot ontroerens toe
b. tot walgens toe

- (25) a. tot ontroering toe
b. tot walging toe

Hij gaat echter niet in op deze data. Het zou aantrekkelijk zijn een formeel verband te kunnen leggen tussen de data in (24) en die in (25). Tenslotte lijken ze vormelijk veel op elkaar en bovendien betekenen ze hetzelfde. In Booij's aanpak is zo'n link echter onmogelijk te realiseren. (24) is een zelfstandig, vast blok in het lexicon en dat is het dan.

Bij deze constructie hebben we besproken dat de infinitieven tot een specifieke semantische klasse behoren. We hebben er verder op gewezen dat de infinitiefconstructie een nominaal broertje heeft. In Booij's benadering is er echter geen ruimte voor een formele relatie tussen deze twee constructies.

5 De collectieve en approximatieve *-en*-constructie

In een laatste paragraaf merkt Booij op dat het affix *-en* de markeerder is van een aantal constructies. Deze constructies zijn voornamelijk voorzetselgroepen, zoals in (26) en (27).

- (26) met z'n zevenen
(27) rond zevenen

De constructie in (26) noemt Booij de collectieve *-en*-constructie, (27) noemt hij de approximatieve *-en*-constructie. Bij deze constructies werd het ons niet precies duidelijk wat Booij's analyse is. Hij geeft namelijk geen uitgespelde definitie van de constructies zoals in de vorige paragrafen. Bovendien speelt hij met het idee dat het -

en affix een meervoudsuitgang is, maar we konden niet opmaken uit de tekst wat zijn uiteindelijke standpunt is. Vergelijk de volgende citaten (Booij 2010: 234 en 235):

- (28) In sum, it is clear that the Middle Dutch case ending *-en* has been reinterpreted as a plural marker in collective constructions.
- (29) We cannot consider this suffix as the exponence of the morpo-syntactic feature [plural] and hence we have to refer directly to this morphological marker in describing the various collective constructions, the temporal and the partitive construction.

In (28) lijkt Booij een voorstander te zijn van de meervoudsanalyse, in (29) lijkt hij dan weer te concluderen dat deze analyse incorrect is. We weten niet precies hoe we de bovenstaande citaten met elkaar moeten rijmen en of ze al dan niet in tegenspraak met elkaar zijn. Doordat deze paragraaf weinig concreet is, is het moeilijk te reageren op de voorstellen die hier worden gedaan. Hieronder willen we desalniettemin enkele punten aankaarten.

Als het affix *-en* de bovenstaande constructies markeert in (30), rijst de vraag waarom dit affix niet aanwezig is wanneer deze constructie ook een diminutiefaffix bevat, zoals in (31). Je verwacht immers dat een constructiemarkeerder stevast aanwezig is in de constructie. Kortom, je voorspelt de vorm in (32).

- (30) met z'n tweeën
(31) met z'n tweetjes
(32) * met z'n tweetjen

Men zou kunnen stellen dat deze data net tonen dat de *-en* daadwerkelijk een meervoudsmorfeem is en dat het allesbehalve merkwaardig is dat de *-s* opduikt in (31). De kous is daarmee echter niet af. Merk op dat het telwoord *zeven* in deze constructie ook gemarkeerd wordt met *-en*, zoals in (33)², en niet met het meervoudsmorfeem *-s* dat het regelmatig zou nemen.

---

² Booij merkt dit ook op (zie p. 234).

(33) met z'n zevenen

Het is jammer dat Booij bij zijn discussies over deze kwestie Corver en Kranendonk (2009) niet betreft. Zij voeren namelijk meerdere argumenten aan tegen een meervoudsanalyse. Zij laten bijvoorbeeld zien dat de *-en*-uitgang niet een simpele meervoudsuitgang op het telwoord kan zijn, omdat het telwoord geen meervoudsbetekenis heeft. Je kunt dit goed zien aan de betekenis van het telwoord *negenen* in (34) **Error! Reference source not found.**. De zin betekent dat er precies negen personen kwamen, niet dat er meerdere groepjes van negen personen kwamen.

(34) Ze kwamen met z'n negenen.

In de vorige paragrafen haalden we al aan dat Booij de interactie tussen constructies en de syntaxis onbesproken laat. Bij deze constructie is dat opnieuw een hiaat. *Wh*-verplaatsing, bijvoorbeeld, kan in de constructie kijken, zoals het voorbeeld in (35) aantoont.

(35) Met z'n hoevelen kwamen ze?

Het vraagwoord *hoeveel* zit ingebed in de constructie. Toch leidt het tot vooropplaatsing van de collectieve PP. Dit moet betekenen dat de syntaxis het vraagwoordkenmerk dat zich in de constructie bevindt, kan zien.

Een laatste kritiekpunt dat ook al eerder in deze bespreking aan bod kwam is dat vanuit het perspectief van de constructiegrammatica constructies onderling geen verband kunnen houden met elkaar. Het *en*-affix markeert zowel de approximatieve als de collectieve constructie. Booij (p.235) merkt op “*These facts show that the suffix -en has become the morphological marker of a number of Dutch (mainly PP) constructions.*”. Dit leidt helaas wederom tot de conclusie dat de in deze paragraaf besproken constructies niet aan elkaar gerelateerd zijn: immers de constructies en bijbehorende constructiespecifieke affixen zijn als zodanig opgeslagen in het lexicon. De enige relatie die de constructies hebben in een constructietheorie is etymologisch. Ook hier willen wij nogmaals benadrukken dat dit niet de minimale hypothese is en dat een analyse die deze affixen samenbrengt onder één noemer de voorkeur zou moeten hebben. Corver & Kranendonk (2009) geven een dergelijke uniforme analyse

voor het voorkomen van het *-en-*affix in de constructies die in deze paragraaf worden besproken.

6 Conclusie

In deze bespreking hebben we er herhaaldelijk op gewezen dat de empirische rijkdom in dit hoofdstuk theoretisch in een rigide keurslijf gestoken wordt dat weinig ruimte laat voor verklarende adequaatheid. We hebben erop gewezen dat Booij's beschrijving van taalverandering weinig voorspellende kracht heeft. Verder hebben we aangekaart dat er soms duidelijke semantische of derivationele relaties tussen constructies zijn. Dergelijke relaties laten zich echter niet formeel vangen in het constructiemodel. Ten slotte laat Booij volstrekt in het midden of hij voorspelt dat de syntaxis toegang heeft tot de interne structuur van constructies. Zowel empirisch als theoretisch is het jammer dat dit terrein onontgonnen blijft. Er zijn namelijk heel wat syntactische operaties mogelijk met constructies. Het zou interessant zijn te zien hoe deze operaties door Booij benaderd zouden worden.

Bibliografie

- Booij, Geert (2010). *Construction Morphology*. Oxford: Oxford University Press.
- Corver, Norbert (2007a). Dutch *-s-*prolepsis as a copying phenomenon. In N. Corver & J. Nunes (Eds.), *The Copy theory of movement*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins (Linguistik Aktuell), 175-217.
- Corver, Norbert (2007b). Dutch 'proper name + -s'. A hidden possessive. In B. Los & M. van Koppen (Eds.), *Linguistics in the Netherlands 2007*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins, 74-85.
- Corver, Norbert & Huib Kranendonk (2009). 'Collective Numeral Constructions in Dutch: Remarkable Plurals, Regular Syntax and Silent Nouns. In: Jeroen van Craenenbroeck & Johan Rooryck (eds.), *Linguistic Variation Yearbook*. Amsterdam: John Benjamins.
- Hogehout-Mulder, Maaike (1983). *Cursus Middelnederlands*. Groningen: Wolters-Noordhoff. Geraadpleegd op 02/05/2012 via http://www.dbnl.org/tekst/hoge008curs01_01/.
- Kayne, Richard (1994). *Antisymmetry in Syntax*. Cambridge (MA): MIT Press.
- Kester, Ellen-Petra. 1996. *The Nature of Adjectival Inflection*, OTS Dissertation Series, University of Utrecht.

Lobeck, Anne. 1995. *Ellipsis: Functional Heads, Licensing and Identification*. New York: Oxford University Press.